

[Aage Fogh.]

taler, fordi vi ikke vil bringe lånemulighederne og salgspriserne i rimelig overensstemmelse med hinanden? Og lad så folketinget vise, at vi ikke behøver at vente på en realkreditkommission. Jeg har den ære at være medlem af vedkommende kommission, og jeg tør godt garantere for, at det er svært at komme igennem; der er mange, mange ting, der skal undersøges — og undersøges grundigt. Men her er et område, vi kan overse, og som vi behersker, og her bør vi handle. Der er mange unge, der i den senere tid har spurgt, om den lov nu snart kom.

Jeg vil gerne spørge den højtærede landbrugsminister, om han virkelig mener, at der vil være nogen som helst risiko ved følgende belåning. Et statshus sælges for 60 000 kr. Staten forhøjer sit lån deri til 32 400 kr., og derefter giver man ret til tinglysning af en sælgerprioritet på 13 000 kr. Den unge mand må da selv møde med 12 000—14 000 kr. for at kunne komme ind. Vi bør anerkende den indsats, det er at præstere en sådan opsparing, ved at lægge vor långivning således tilrette, at disse unge har mulighed for at kunne overtage et landbrug af en sådan størrelse, at de kan ernære en familie. Det bør vi gøre herfra, ligesom vi bør sige til realkreditkommissionen, at det er det mål, vi har for vort arbejde. Der skal være mulighed for, at de unge, der har været flittige og dygtige og sparsommelige, får deres ønske opfyldt, nemlig det selvstændige landbrug på rimelige lånevilkår.

Dermed anbefaler jeg begge de foreliggende lovforslag til en velvillig behandling, og jeg håber, at vi kan nå et samlet resultat. Det er ikke nogen revolution af jordlovgivningen, der er tale om; det er kun en ændring af et enkelt punkt.

Fuglsang: Lad mig skynde mig at sige, at vi kommunister ser velvilligt på begge de to forslag, som her er til behandling, men at vi for begges vedkommende ønsker en grundig behandling i udvalg. Men når jeg har sagt det, vil jeg indrømme, at det er med temmelig bange anelser, jeg imødeser, hvordan forslagene kommer til at se ud, når de vender tilbage til anden behandling.

Hvor ville jeg overhovedet ønske, at en debat som den, der er ført her i dag, blev hørt og forstået rigtigt af alle vort lands

små landbrugere og landarbejdere, af alle dem, som man taler så kønt med og lover så meget forud for et valg. Hvor ville jeg ønske, at det blev forstået rigtigt af den ungdom, der vokser op i forgæves håb om selv at få et stykke jord, og jeg kunne forresten også tænke mig, at de hørte det, alle disse velmenende og ærlige mennesker, som det i tidens løb er lykkedes at skræmme med alskens historier om det frygtelige, der foregår i de lande, hvor arbejdere og bønder har taget magten. Denne debat og partiernes stilling til det spørgsmål, der behandles her — en ganske beskedne ændring i statshusmandsloven — viser som i et glimt, hvad der er kærnen i al denne forlorne forargelse; at det så langt fra at være hensynet til mennesker og menneskeskæbner inderst inde er forargelse over, at nogle ganske få mennesker må afgive deres forrettigheder til fordel for de mange, som også mener at have krav på et stykke jord, hvor de kan udnytte deres evner, og som de kan bygge deres eksistens på.

Lad os da se lidt på, hvad der er baggrunden for det forslag, som den højtærede landbrugsminister har fremsat. Den højtærede landbrugsminister siger selv, at vi her i Danmark har 39 000 brug — det er en femtedel af alle danske landbrug — som er for små til, at en familie i almindelighed kan ernære sig på dem uden at være nødt til at tage arbejde udenfor bedriften. Foruden dette eksempel kunne og burde ministeren efter min mening have nævnt de tusinder, som slet intet har, men som forgæves ønsker at få en bedrift. Den højtærede minister kunne roligt have gentaget, hvad han skrev i „Husmandshjemmet“ i fjor, nemlig at det med den nuværende jordlovgivning simpelthen ikke var muligt at fremskaffe tilstrækkelig jord til rimelige priser. Jeg kan ikke se, at det forslag, der er fremsat her, ændrer noget væsentligt heri. Jeg mener derimod, at regeringen med hele sin valgpropaganda har pådraget sig en alvorlig pligt til at tage stilling til hele jordspørgsmålet og ikke blot til det enkelte spørgsmål om tillægsjorden, som er omhandlet i det foreliggende forslag.

Jeg kan ikke være ukendt med, at man ved hjælp af sindrige regnestykker søger at bevise, at yderligere udstykning skulle være overflødig, ja, oven i købet, at der i